

ze had uitgegeven, verplichten, aan de beroofde (of zijn erfgenamen) duplicaten te verstrekken (er waren er eind '54 202 000 verstrekt). Er was dan maar één partij die op het betrokken effect aanspraak maakte, t.w. de beroofde, en er was dus geen conflict, maar het kon wel tien jaar duren eer het tot rechtsherstel kwam.

Van de wèl aangemelde effecten (veruit de meeste) was een deel Duits bezit – het was aangemeld door het Beheersinstituut dat immers het vijandelijk vermogen beheerde, of het bleek uit de gegevens die boven water kwamen bij de effectenregistratie die in de zomer van '45 in de drie westelijke bezettingszones van Duitsland was gelast. Over die effecten die tot het 'vijandelijk vermogen' behoorden, moest een beslissing worden genomen – waren zij al vóór de oorlog het eigendom geweest van Duitsers of Duitse instellingen, dan werden zij geconfisqueerd, maar er waren ook tijdens die oorlog door Duitsers of Duitse instellingen Nederlandse effecten verworven, veelal afkomstig uit roof. Dat kon bij de registratie blijken, wanneer een beroofde een effect opeiste dat nu Duits eigendom bleek te zijn. Veel vaker kwam het evenwel voor dat een beroofde een effect opeiste dat eigendom van een Nederlander of een Nederlandse instelling was geworden. Aldus werden in totaal 367 000 effecten opgeëist (ruim 1,8% dus van het totaal), van welke 319 000 in Nederland, 48 000 in het buitenland aangemeld waren. Geval voor geval werd dan een z.g. kortsluitingsformulier opgesteld – één formulier kon betrekking hebben op één of meer effecten van dezelfde soort en van dezelfde partijen. De 367 000 aangemelde effecten waarvan het eigendomsrecht werd betwist, leidden tot het opstellen van 154 000 van die kortsluitingsformulieren – elk van die formulieren leidde tot een zaak waarin het secretariaat van de Afdeling Effectenregistratie zich moest verdiepen.

Van die 154 000 eigendomszaken werden in de jaren '47 t.e.m. '51 62 500 afgehandeld: 23 500 door de secretariaatsafdeling 'vijandelijk vermogen', 39 000 door de secretariaatsafdeling 'geschillen binnenland'. Die eerste secretariaatsafdeling had een naar verhouding eenvoudige taak: effecten die eigendom van de beroofden waren geweest, werden aan dezen teruggegeven en alle overige 'vijandelijke' effecten werden door de Staat der Nederlanden geconfisqueerd – problemen deden zich slechts voor in die gevallen waarin Duitsers een *no-enemy*-verklaring hadden aangevraagd of waarin aan de Oostenrijkers die aanvankelijk als 'vijanden' waren beschouwd, hun bezit moest worden teruggegeven; ook kwam het tot gecompliceerde, op aanzienlijke waarden betrekking hebbende kwesties in het buitenland (wij slaan ze hier over), waar het er voor